

ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ

ΝΙΚΟΣ-ΑΛΕΞΗΣ ΑΣΛΑΝΟΓΛΟΥ (1931-1996)

Ιούδας

Ήταν μια δύσκολη υποχώρηση κι αυτή, ν' αφεθεί, κι ο αέρας του βραδιού να του χτενίζει τα μαλλιά. Τι κι αν έδωσε το τελευταίο φίλημα ο πυρετός τού έκαιγε στο στόμα· τι κι αν τ' αργύρια ομορφαίνουν τη ζωή ο θάνατος ήταν η μόνη συγκατάβαση.

Μα εγώ τον συμπόνεσα στην απελπισμένη του κίνηση. Ήτανε φίλος μου, μ' έβλεπε στον ανήσυχο ύπνο του και τινάζοταν. Με ξεχώρισε στο ανώνυμο πλήθος και μου 'σφιξε το χέρι – «δε χώρισα ποτέ ευθύνες» είπε «δε δίστασα στην εκλογή, ξέρω πάντα καλά τι είναι αλήθεια».

(από τη συλλογή *Δύσκολος θάνατος*, 1954)

Ars Poetica

Το ποίημα θέλω να είναι νύχτα, περιπλάνηση σε ξεμοναχιασμένους δρόμους και σε αρτηρίες όπου η ζωή χορεύει. Θέλω να είναι αγώνας, όχι μια μουσική που λύνεται, μα πάθος για την μέσα έκφραση μιας ασυναρτησίας, μιας αταξίας που θα γίνει παρανάλωμα αν δεν τα παίζουμε όλα για όλα.

Κι όμως πως ξανεμίζονται οι λιγιστοί μου στίχοι όταν οι άλλοι, αδιάφοροι, με σιγουριά ξοδεύονται άσκοπα ή ετοιμάζονται το βράδυ να πεθάνουν.

Μα εγώ όλη τη νύχτα ψάχνω ψηφίδες, συνταιριάζοντας τ' αχρείαστα με τα μεγάλα αισθήματα. Και να 'ναι διαλεγμένες κι αδιάφθορες μες το μονόλογο τον καθημερινό κι ας είναι και οι πιο φθαρμένες. Να φεγγρίζουν μες το πυκνό σκοτάδι τους, σαν τ' αχαμνά ζωύφια, τυχαίες, σκοτωμένες απ' το νόημα, με αίσθημα ποτισμένες.

(από τη συλλογή *Ο θάνατος του Μύρωνα*, 1960)

Ερείπια της Παλμύρας

Όσο περνά ο καιρός και κάνω ένα προχώρημα βαθύτερο μες στην παραδοχή, τόσο καταλαβαίνω

γιατί βαραίνεις κι αποχτάς τη σημασία
που δίνουν στα ερείπια οι άνθρωποι. Εδώ που όλα
σκουπίζονται, τα μάρμαρα κι οι πέτρες κι η ιστορία,
μένεις εσύ με την πυρακτωμένη σου πνοή για να θυμίζεις
το πέρασμα ανάμεσα στην ομορφιά, τη μνήμη
εκείνου που εσίγησε ανεπαίσθητα εντός μου
σφαδάζοντας στην ίδια του κατάρρευση κι ακόμα
των άλλων που ανύποπτοι μες σε βαθύν ύπνο διαρρέουν.

Όσο περνά ο καιρός και προχωρώ βαθύτερα
στο ακίνητο φθινόπωρο που μαλακώνει πλένοντας
με φως τα πεζοδρόμια, τόσο βλέπω
στη χρυσωμένη δωρεά του ήλιου, εγκατάλειψη
για όσα περιμένω και δεν πήρα, για όσα
μου ζήτησαν κι αρνήθηκα μην έχοντας, για όσα
μοιράστηκα απερίσκεπτα και μένω
ξένος και κουρελιάρης τώρα.

Μα όταν

μες στη θρυμματισμένη θύμηση αναδεύω
ερείπια, βρίσκω απόκριση βαθιά γιατί τα μάρμαρα
κι οι πέτρες κι η ιστορία μένουν για να θυμίζουν
το πέρασμά σου ανάμεσα στην ομορφιά – απόκριση κρυφή
για όσα περιμένω και δεν πήρα.

(από τη συλλογή *Ο θάνατος του Μύρωνα*, 1960)

Ό,τι για πάντα με μουδιάζει

Ό,τι για πάντα με μουδιάζει κι οδηγεί
εσένα στο χαμό κι αδιαφορεί για μένα
κρατώντας μου τα χέρια και το νου
αναποφάσιστα, σε ένοχη απραξία
βλέποντας καταδίκους να περνούν
απ' το βαθύ το χάραμα ως τη νύχτα
μες στις γνωστές μου γειτονιές, και το χειρότερο
να περιφέρεσαι ανάμεσα εσύ, ξέρω πως δεν μπορεί
να είναι ο θάνατος. Γιατί χωνεύει
ανάσες μες στη μουσική του ύπνου, αποπλίζει
καημούς και συμφιλιώνει τ' όνειρο
με την πυρακτωμένη μνήμη κι όλα γίνονται
λαμπρή σκηνοθεσία

Ό,τι χρόνια με κράτησε
άπραχτο και φιλάσθενο, σχεδόν ανυπεράσπιστο
με το μαλάκωμα της μακριάς αρρώστιας, είναι
προσήλωση τυφλή σε ομοιώματα κι ακόμα
παράξενη επιμονή να καταναλωθούμε

(από τη συλλογή *Ο θάνατος του Μύρωνα*, 1960)

Η ποίηση δε μας αλλάζει

Η ποίηση δε μας αλλάζει τη ζωή
το ίδιο σφίξιμο ο κόμπος της βροχής
η καταχνιά της πόλης σα βραδιάζει

Δε σταματά τη σήψη που προχώρησε
δε θεραπεύει τα παλιά μας λάθη

Η ποίηση δε καθυστερεί τη μεταμόρφωση
κάνει πιο δύσκολη την καθημερινή μας πράξη

(από τη συλλογή *Νοσοκομείο εκστρατείας*, 1972)

Πρίγκιπα, η μέρα αργοσβήνει

Πρίγκιπα, η μέρα αργοσβήνει στις χιονισμένες πλαγιές
κι εσύ οδεύεις ψηλότερα. Τα χέρια σου αγκάλιασαν
το τιμόνι. Τα μάτια σου πάγωσαν λίμνες και δάση
κοιτούν κουρασμένα τις άσπρες κορυφογραμμές
ώσπου ο ουρανός ν' αστράψει τη νύχτα της Γέννησης
χρωματιστά παιδάκια στη δακρυσμένη σου σκέψη

Κι εμένα με στέλνεις στις λασπωμένες ακτές. Να εξάψω
τις φωλιές της αντίστασης στα χωριά και τα πνεύματα
μιας ηλιόλουστης χειμωνιάτικης μέρας. Μεθυσμένος
από μian ολονυχτία σε μισοφώτιστα μπαρ
να ορκιστώ πίστη κι ύστερα να πεθάνω
για σένα

Πρίγκιπα, γύρισα κι είδα τον άρρωστο ήλιο στις πορτοκαλιές
είδα τα νυχτολούλουδα στο παλάτι σου και τις κατάκλειστες γρίλιες
και τ' άλογά σου συλλογισμένα να βόσκουν στη χλόη.
Γιατί τα κτήματα δόθηκαν για το τίποτα, τα οικόσημα
της αιώνιας βασιλείας σου στο εφήμερο αίσθημα.
Στις μαρμάρινες σκάλες, στα ανάκλιτρα μιας επίχρυσης δόξας με πήραν τ'
αναφιλητά
το αίμα σου μας δόθηκε, Πρίγκιπα, δε μας ανήκει

(από τη συλλογή *Ωδές στον Πρίγκιπα*, 1981)